

Şairi şiirden çok severim. Birkaç yıldan beri şiirden ve onun ihtiva ettiği telmihlerden, *şiir* arayışından uzaklaştığımı hissediyorum. *Şiir* herkesin sevdiği veya seviyormuş gibi yaptığı bir edebiyat cinsi, genellemek de mümkün değil tabi, ararsam sevdiklerimi de bulabilirim ama bilhassa son birkaç aydır, şiir görünce kaçmak isteyen bir *halet-i edebiyem* mevcut.

Şairi şiirden çok sevmem, *dert sahibi* olmalarından belki, belki de bu derdin devasını yanlış yerde, yanlış usullerle anlatma gayretlerine duyduğum bir merhamet. Acıma da diyebiliriz.

Zamanında şiir yazmaya çalıştığım için de sevmiyor olabilirim. Beceremediğimi düşündüğüm doğru velakin bu ortalıkta *şiir* namıyla gezen bir takım laflara bakıp edindiğim bir kanaat değildi. Şiirin, dili mecburen yapay kullanmak zorunda ve bu sebeple *mecburen sahte* olduğunu ve iyi şairliğin nihayetinde *iyi bir sahteliğe* dönüşeceğine ve benim kendini incelte incelte kopacak kadar sahteleşmeyeceğime ve dilimin de, bu kaba saba dilimin de, yıldızların ışığını iğne deliğinden geçiren sahtelikle ancak güneşin penceresinden gördüğünde, *aha pencere* ve *aha güneş* diyecek kadar taklit edebileceğime kanaatimdendi.

Allah beni şair kumaşından kesmemiş.

Velakin bu, tabii ki, şiirin anlattığını iddia ettiği meselelerden ve şairlerin dert edindiği konulardan uzak olduğum anlamına gelmiyor. O sebeple şairleri şiirlerden çok seviyorum.